

mer det mig, at Thinget ikke nu kan tage Ordet „Forordning“ i nogen anden Betydning end den, hvori vi hidtil have taget det. Det kan ikke være det Samme som et „Circulaire eller Bekjendtgørelse“; thi i den Forstand har Ordet „Forordning“ aldrig været brugt; det maa betyde en Forskrift, som gjør Krav paa at ansees og efterleves som Lov. Den Regjering, der har udstedt denne Forordning, har efter min Formening ogsaa ligefrem ved den Maade, hvorpaa det er fæet, viist, at den betragtes den som Lov; thi den har ladet den thingklæse ved alle Thingsteder i Landet, hvilken Fremgangsmaade jo bruges ved den Slags Actstykker, der udstedes som Love og fordrer Efterlevelse som Love; dette er imidlertid ikke den eneste Maade, hvorpaa den afgangende Regjering har tilkjendegivet, at den vil have Forordningen betragtet som Lov; denne Hensigt fremgaaer af hele Forordningens Indhold fra først til sidst. Det viser sig ogsaa, at Regjeringen ikke er bleven staaende ved at betragte den blot som en Tilkjendegivelse, idet den, saavidt muligt, har bragt den i Anvendelse, og det ikke alene for Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen — hvor det er indrømmet, at den har Lovskraft, naaget den kun hedder Forordning — men ligesaa fuldt for Danmarks Vedkommende. Regjeringen har nemlig ikke indskrænket sig til at udnævne Rigsraader for Hertugdømmerne, men har med det Samme ogsaa udnævnt Rigsraader for Kongeriget, og ikke indskrænket sig til Udnævnelsen alene, men endog ogsaa indkaldt, saavel Hertugdømmerne som Kongerigets Rigsraader, som et samlet Hele. Desuden forekommer det mig ogsaa at være klart, at det ikke er muligt at gjøre denne Forordning gjældende for Hertugdømmerne, uden med det Samme at gjøre den gjældende for Kongerigets Vedkommende; jeg kan ikke indsee, hvorledes det vilde være muligt at gjøre en saadan Adskillelse, hvor der er Tale om Fællessager, der ligemeget berøre enhver enkelt Landsdeel. Det forekommer mig derfor klart, at Ordet „Forordning“ ikke vil kunne have mindste Indflydelse paa, om den skal ansees som Lov, eller ikke. Det viser sig frendelees ogsaa ved det Udkast til en Finantslov, der er forelagt

i indværende Sædson, at den forrige Regjering vilde have bemeldte Forordning gjort anvendelig og betragtet som gjældende for Danmark, idet der deri forlanges en Bevilling af 6000 Rbd. som Forordningen foreskriver som Diæter for Rigsraadets Medlemmer for Kongeriget. At Forordningen tillige selv indeholder Bestemmelser for Danmark skal jeg nævne et meget paafaldende Exempel paa. Der bestemmes nemlig i een af dens Paragrapher, at det Forhold, hvori Kongeriget skal bidrage til Fællesudgifterne, skal være med $\frac{2}{5}$. Dette er en afgjort Bestemmelse for Kongerigets Vedkommende alene, som ikke kunde være givet, naar Forordningen ikke betragtedes som gjældende for Kongeriget. Jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at, naar man har villet sige, at Slutnings-Bestemmelsen i denne Forordning skulde gjøre, at dens Udgivelse for Danmarks Vedkommende intet Staar gjorde i den danske Rigsdags Myndighed, saa forholder det sig ikke ganske saaledes. Vi have fæet, hvorledes det Ministerium, som har underskrevet denne Forordning, har kunnet forklare og fortolke, saaledes som det fandt det tjenligst, Ord, som ingen Anden har kunnet faa den Mening ud af, som dette Ministerium har kunnet faa, Jeg behøver kun i saa Henseende at henvise til Fortolkningen af Forbeholdet i Grundlovens Indledning. Men naar man veed det, og saa lægger Mærke til, at der i Slutnings-Bestemmelsen ikke engang er forudsat, at den danske Rigsdags Samtykke skulde udfordres til disse Fællessager, før de forelægdes Rigsraadet, men at der kun er sagt, at de skulde være forhandlede med den danske Rigsdag — og jeg sætter det, som rigtig nok er noget utroligt, at den danske Rigsdag vilde have ladet denne Forordning henstaae uanfægtet, — troer man da ikke, at det afgangende Ministerium, naar Forordningen var voret op i et Par Mars Tid til at blive noget klækkeligt, vilde have sagt: ja den er stilet saaledes, fordi den gaaer ud paa, at der skal forhandles med Rigsdagen, men den paa lægger os ikke, at der skal gives et Samtykke af den. Jeg skal ogsaa blot endnu med Hensyn hertil erindre det ærede Thing om, at Premierministeren for det entledigede Ministerium i en tidligere Samling paa det Spørgs-